

Розділ 1

СПРАВЖНЄ КОХАННЯ

ЯК МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ

Ти розумієш, що закохався, коли
не можеш заснути, бо реальність
нарешті краща за сни.

Доктор Сьюз

1

«Неповноцінний»

Людину кохаєш не за зовнішність, одяг чи круті автівки, а за те, що вона співає пісню, яку може чути лише твоє серце.

Джерело невідоме

Мені було двадцять шість, я ні з ким не зустрічалася і щойно купила свій перший будинок. Це було моє перше «доросле» придбання. Підписавши всі документи, я вирішила зробити перерву й навідати друзів, перш ніж повертатися додому і збирати речі.

Моя подруга була не з тих, хто дотримувався формальностей, тож я приїхала і зайшла до її будинку. Коли я увійшла до вітальні, то трохи стривожилася, бо на дивані сидів чоловік, якого я ніколи раніше не бачила.

Познайомившись із Мартіном, я не могла не помітити, що його одяг був жахливо скомбінований. Узагалі-то, я й сама не модниця, але про що він думав, коли вранці виходив із будинку?

Ми сиділи у вітальні й розмовляли, і я помітила, що Мартін говорив мало. Моя мама завжди навчала мене, що не давати людині вставити слово не тільки неввічливо, але й грубо. Тому я намагалася залучити його до розмови. Але щоб я йому не казала, у відповідь чула лише якесь бурмотіння.

Почувши його вимову, я помилково припустила, що він, напевно, розумово відсталий. Це б пояснило труд-

нощі його вимови й манеру одягатися. Чомусь, коли люди стикаються з подібними ситуаціями, вони починають говорити гучніше і повільніше. Я не стала винятком і, дізнавшись тепер те, чого тоді не знала, можу сказати, що мала тоді, мабуть, ідіотський вигляд.

Кілька годин по тому я поїхала додому. Мені потрібно було багато чого спакувати, бо ж день переїзду швидко наближався.

Пізніше, за кілька днів, я пішла до крамниці, щоб купити жалюзі для свого нового будинку. Коли я їх побачила, то зрозуміла, що моя стандартна викрутка не підходить для цієї роботи. Отже, я попрямувала до будинку своєї подруги, щоб запитати, чи її чоловік не позичить мені електровикрутку.

Подруга пояснила мені, що залюбки позичить електровикрутку, але її чоловік ще не повернувся додому з роботи, а вона не знає, де він тримає інструменти. На мить замислившись, вона сказала, що в сусідній кімнаті сидить Мартін і вона запитає про інструмент у нього.

За кілька хвилин зайшов Мартін. Здавалося, його проблеми з вимовою погіршилися ще дужче. Я знову ж таки не могла не помітити його невдалий вибір одягу. Мартін сказав мені, що не лише має електровикрутку, а й згоден вирушити до мене й допомогти повісити жалюзі... але він буде за кермом автівки.

Мій шунок виконав сальто, я не знала, що відповісти. Хоча я завжди підтримувала людей із обмеженими можливостями і вважала, що в них мають бути такі самі права, як і в решті людей, я не була впевнена в тому, наскільки його інвалідність серйозна. Чи це завдання йому до снаги? Чи зможе він їхати? Чи слід мені йому довіряти? Зрештою, він був для мене цілковитим незнайомцем.

Я глибоко вдихнула і погодилася. Я знала, що якщо моя подруга не проти, то він усе зможе. Інакше вона попередила б мене. Сподіваючись на краще, я сіла у його вантажний автомобіль, і ми поїхали до мого будинку.

Приїхавши, Мартін дістав із вантажівки коробку з інструментами і зайшов усередину. Мушу сказати,

я була відразу вражена. Перед тим як вішати жалюзі, він вимірював, щось відмічав і робив усе надзвичайно обережно, щоб не пошкодити мої гарні нові вікна.

Мартін переходив із кімнати до кімнати, вішаючи жалюзі, а я ходила вслід за ним. На той час мене дуже задовольняли його можливості. Я зрозуміла, що треба знову залучити його до бесіди. І тоді я щось помітила. Мартін чітко розмовляв, коли стояв спиною до мене. Щойно він повертався обличчям, його вимова ставала нерозбірливою.

І я зрозуміла. У Мартіна немає ніякої розумової відсталості. Але чому тоді в нього іноді виникають проблеми з вимовою?

Біля останнього вікна, стоячи спиною до мене, він повідомив, що наші спільні друзі збираються разом у п'ятницю, і запитав, чи не проти я приєднатися до них. Навіть не думаючи, я бовкнула «так». Цим я здивувала навіть саму себе, бо такого раніше ніколи не було.

Коли я вперше познайомилася з Мартіном, я б ніколи в житті навіть не подумала, що він стане моїм чоловіком, але через чотири місяці ми одружилися. На той час, коли промовляли обітниці, бурмотіння й заїкання майже не з'являлося. Кілька місяців по тому я розповіла Мартінові про своє перше враження від нього. Він засміявся і сказав, що бурмотів і заїкався лише тоді, коли дивився на мене, тому що вважав мене найгарнішою дівчиною, яку взагалі колись бачив, і через це нервував поруч зі мною. Моє серце розтануло...

Ви можете запитати: «А що з невдало підібраним одягом?» Мартін — дальтонік.

Думаю: ця історія показує, що не можна завжди довіряти першому враженню. Якби я так зробила, то останні вісім років не була б одружена з найчарівнішим чоловіком на світі.

ТОНІ-МІШЕЛЬ НЕЛЛ

2

Кохання на відстані

Для справжнього кохання навіть
найменша відстань неймовірно
велика, але й між найбільшими
відстанями можна збудувати міст.

Ганс Ньюенс

— Отже, як ви з ним познайомилися? — Моя однокурсниця сіла поруч зі мною в кафе, трохи нахилившись, аби краще роздивитися мою обручку зі смарагдом.

Це було звичне питання, яке ставили мені люди, дізнавшись, що мені дев'ятнадцять і я заручена, але мені завжди доводилося боротися з бажанням схрипитися. Я знала, що, як би ввічливо я не відповіла, вони все одно битимуться об заклад, що наші стосунки будуть нетривалими.

— Ми познайомилися онлайн...

— О, то вам допоміг Інтернет? — запитала вона. Був 1999 рік, і майже кожна новина, пов'язана з Інтернетом, була про те, що він ідеально підходить для пошуку кавалера і/або сексуального хижака.

— Ні. Ми познайомилися онлайн, але знали одне одного не дуже добре. Я жила в Каліфорнії, а він — в Огайо. Ми були підписані на фан-групу однієї відео-

гри, і нам обом подобався гурт «Jouguey». Отже, Джейсон збирався в подорож, аби розвіртуалитися з людьми з нашої фан-групи, і так сталося, що саме тоді «Jouguey» виступав якраз недалеко від мене. Я запитала, чи не хоче він піти на концерт, а коли ми зустрілися, то одразу закохалися.

— Він тоді служив на флоті?

Я похитала головою.

— Ні. Він пішов на службу згодом, за шість місяців по тому. Ми заручилися просто перед його від'їздом до навчального табору.

Коли однокурсниця йшла геть, її обличчя було спокійне, але я бачила, як вона впорядковує у своїй голові факти: стосунки двох молодих людей засновані на Інтернеті, відеоіграх і музиці; він служить на флоті; вони перебувають на двох протилежних узбережжях. Це звучало так, наче розлучення нас не обмине, якщо ми взагалі дістанемося вівтаря.

Я розуміла, як виглядає ця ситуація. І Джейсон також. Його друзі й родина відреагували скептично. Ми ніяк не могли захистити себе і своє кохання словами, не виставивши себе дурними та незрілими.

— Ні, — казав Джейсон, — ми доведемо їм. Треба справді зробити це.

У казках і поп-культурі кохання з першого погляду перебільшено, наче співає божественний хор і відкриваються небеса. Насправді все відбувається майже непомітно. Ми познайомилися й одразу стали друзями. Джейсон був тим, кому я могла довіряти, уважливим і порядним.

Ситуація стала ще приголомшливішою, коли він справив таке ж саме враження на моїх надтурботливих батьків. Вони дозволяли мені поїхати на велосипеді до будинку моєї бабусі за десять хвилин від нас лише за тієї умови, якщо я, приїхавши, зателефоную додому, аби батьки знали, що я у безпеці.

Але цей стоїчний хлопець миттєво заслужив їхню довіру і повагу.

Через те, що ми жили на відстані тисяч миль¹ одне від одного, наші перші залицяння відбувалися переважно за допомогою телефону й Інтернету. Наші нечасті зустрічі ми проводили за посиденьками в настільні ігри та під час повільних мандрівок торгівельним центром. В останній свій приїзд, перед тим як піти на службу, Джейсон продав свою побиту автівку й купив мені каблучку. Не було ніякого офіційного освідчення, ми й так дійшли висновку, що одружимося, а каблучка просто робила все зрозумілим для інших. Коли Джейсон був у навчальному таборі, я підраховала: ми були разом одне з одним лише три тижні з минулих півроку. Напевно, наше поспішне заручення мало безглуздий вигляд — і, дивлячись на ці цифри, я розуміла чому, — але я й досі вірила, що в нас усе буде добре. Джейсон почувався так само і тримався за кожне моє повідомлення, яке я висилала йому, тоді коли впродовж наступних тижнів його товариші-моряки отримували щораз більше прощальних листів від своїх подружок.

Наше возз'єднання сталося за півроку, коли Джейсон пішов із флоту. Було Різдво, і Джейсон у моїх обіймах був найкращим подарунком. Ми витримали сумніви інших людей стосовно наших стосунків, і наше кохання виявилось сильнішим. А Джейсон і досі захоплено грав у «Ерудита», і, коли він роздумував над своїми ходами, я мала достатньо часу на те, аби відновити в пам'яті його гарне обличчя. А коли наставала моя черга ходити, я ловила на собі його такий самий задумливий погляд.

Ми купували різдвяні подарунки, і Джейсон випадково скинув подушку з горішньої полиці мені на голову.

— Домашнє насилля! — вигукнув сусідній покупець, дражливо усміхаючись. — Я свідок!

Джейсон подивився на мене, його обличчя сяяло.

— Домашнє! — сказав він. — Той тип думає, що ти моя дружина.

¹ 1 миля = 1,6 км.

— Я нею стану, — відповіла я, стискаючи його руку.

Після того випадку пройшло ще півроку, коли ми побачилися знову. На цей раз це було наше весілля. Я йшла проходом під оркестрову версію теми із серії відеогри «Final Fantasy», а біля вівтаря на мене чекав Джейсон у білій парадній формі ВМС. Наступного дня ми спакували все моє життєво необхідне майно у вантажівку і проїхали довгий шлях від Каліфорнії до мого нового дому у Південній Кароліні.

Я не очікувала легкого життя, і це добре, бо складнощі такі були. Я ніколи не була далеко від батьків більше ніж тиждень, а тут раптом опинилася на відстані 3000 миль і жила на межі бідності. Але в мене був Джейсон, а в нього була я, і локшина швидкого приготування смакує добре, коли ти закоханий. Ми не тільки залишилися разом, але й були задоволені. Минули роки, і ми переїхали з Південної Кароліни до Вашингтона. Джейсон почав підготовку до відрядження, і саме тоді я дізналася, що вагітна.

Ті піврічні посухи без Джейсона, коли ми зустрічалися, виявилися хорошою практикою під час відрядження. Завдяки тим самим навичкам — постійним листам та імейлам, пакункам із солодощами, сну із телефоном поруч про всяк випадок — ми лишалися сильними, коли були окремо одне від одного. Під бурхливим впливом гормонів і самотності я ридала, коли на радіо звучали деякі пісні, особливо наша пісня «Faithfully» у виконанні гурту «Journey».

Джейсон повернувся додому саме вчасно, якраз перед народженням нашого сина Ніколаса, але менше ніж за рік по тому він знову поїхав у відрядження. Через рік після цього Джейсон залишив військово-морський флот, і ми знову протягли себе через усю країну до нового будинку.

Наступного року наш десятирічний ювілей. Ми пережили кілька відряджень, об'їздили країну вздовж і вшир, але й досі якимсь чином кохаємо одне одного. Я дотепер відчуваю метеликів у животі, коли Джейсон

заходить у двері після довгого робочого дня, і ми й до-нині проводимо запеклі матчі з «Ерудиту» в призначені для цього щотижневі вечори. Ми разом вправляємося з діагнозом Ніколя (у нього «аутизм») і його особливими потребами. Ми досі разом, незважаючи ні на що, досі любимо гурт «Jougue», відеоігри та одне одного. Справж-не кохання не означає, що все легко, — це значить, що за нього варто боротися.

І тепер, проживши разом із Джейсоном багато років, я більше не боюся людей, які питають, як ми познайомилися.

БЕТ КАТО

3

Саме та дівчина

Закони гравітації не діють на політ закоханих.

Альберт Ейнштейн

Люди часто питають мене, коли я дізнався, що моя дружина, з якою ми в шлюбі вже двадцять п'ять років, саме та дівчина. Я завжди відповідаю, що знав це раніше, навіть до того, коли дізнався її ім'я.

Усе сталося ясною свіжою осіннього дня в перший мій день в університеті. Це було фактично моє перше заняття. Моєю профільною дисципліною було театральне мистецтво, і першою парою була театральна майстерність. Мій куратор запевнив мене, що цей курс буде чудовою можливістю познайомитися з усіма студентами, які вчитимуться разом зі мною наступні чотири роки.

Отже, усі ми — сорок гучних, нервових, збуджених підлітків — прийшли на першу пару в університеті. Ніхто з нас не знав, на що очікувати. Ми були незнайомі одне з одним. Кожен із нас був рішуче налаштований показати, наскільки талановитим він є. Я прийшов на лекцію трохи раніше, аби роздивитися однокурсників. Ось гарненька білявочка, онде шикарна руденька, а позаду поруч зі своєю подругою — мила брюнетка. Я повільно й поважно пройшовся до місця в кінці аудиторії і сів біля вікна. Я був переконаний, що дівчата помітили мій природний вигляд «головного героя».

Звичайно, театральна майстерність — це не якісь курси. Це був вступ до спеціальності. Отже, минуло півтори години лекції з історії театру Заходу, і наш викладач оголосив, що настав час для практичних занять. Ми всі сподівалися, що це означає те, що ми вийдемо на сцену. Що ж, ми справді туди потрапили. А потім зійшли. Наш викладач провів нас сходами до головної зали, на сцену, через запасний вихід і до театральної майстерні. У холі було чутно наші розчаровані голоси.

— Гаразд, — сказав викладач, ледве стримуючи сміх, — я знаю, що всі ви майбутні оскароносні актори і хотіли б зараз бути перед завісою, а не позаду неї (за іронією долі один із моїх однокурсників таки отримав «Оскар»). Але саме тут починається магія, — виголосив він. — Ось де ви забрудните свої руки. Театр — це не лише оплески. Театр — це тяжка праця. Тут потрібно працювати, коли хочеш чогось досягти. До речі, щодо праці: вашим першим завданням буде вичистити сховище і винести все сміття в бак на вулиці. — Студенти знову невдоволено загули.

Насправді це завдання мене не дуже стурбувало, але кілька дівчат таки засмутилися. Щоб справити враження, вони прийшли гарно вдягнуті, із бездоганним макіяжем, вишуканими зачісками та свіжим манікюром. Вони не планували бруднитися, аби показати свою майстерність. Отже, хлопці хизувалися тим, що виносили важкі предмети, а дівчатам лишилися менші речі, які було зручніше пересувати.

Шлях до сміттебака був через кілька коридорів і пожежний вихід, тому ми вирішили створити щось на кшталт пожежного ланцюга. Одна людина брала шматок декорації, тягла її коридором і передавала іншій, яка своєю чергою проходила коридором і передавала предмет наступній людині. Таким чином, по ланцюжку сміття діставалося останньої людини, яка чекала біля сміттебака, щоб викинути його. Цією людиною був я.

Я працював уже близько двадцяти хвилин і достатньо добре вправлявся. Білявка, яку я бачив в аудито-

рії, пронесла двофутовий¹ шматок деревини, який я галантно жбурнув у сміттебак однією рукою. Руденька принесла маленький шматок полотна, який я ефектно перекинув через плече. Тоді з'явилася Кетрін. Але тоді я не знав, як її звати.

Кетрін була подружкою тієї милої брюнетки, яка сиділа позаду в аудиторії. Під час лекції вона уважно слухала викладача і поставила кілька кмітливих питань. Вона була вдягнена у звичайну фланелеву сорочку і сині джинси. Її макіяж не був яскравим, і вона спокійно відреагувала, коли нам наказали викинути сміття.

Кетрін несла задник розміром два на шість футів. Задник — це така дерев'яна рамка, на яку кріпиться полотно. Після фарбування його можна використовувати як декорацію стіни в садку або яскравого неба. Хоча задник не був надто важким, нести його було таки незручно. Мене вразив той факт, що вона взагалі зголосилася нести щось важче за три фунти².

— Дякую, крихітко, — сказав я, нахилиючись, щоб узяти задник. Думав, що словом «крихітка» я її вражу.

— Усе нормально, — відповіла вона, — я тримаю.

— Гей, — усміхнувся я усмішкою Бреда Пітта. — Я ж тут. Я тобі допоможу.

Кетрін похитала головою, а тоді сказала:

— Нахилися.

— Що?

Кетрін повільно повторила.

— На-хи-лисьь.

Я стояв біля залізного сміттебака, який заввишки був добрих 6–7 футів від землі, і не розумів, що вона збирається зробити.

— Слухай-но, — почав я, — чому б тобі просто не дати мені...

Без зайвих слів Кетрін відхилилася назад, схопила задник двома руками і жбурнула його вперед. Я вчасно

¹ 1 фут = 30 см.

² 1 фунт = 450 г.

нахилився і побачив, як він пролетів просто над моєю головою і потрапив у сміттебак. Коли деревина вдарилася об днище, воно видало різкий металевий звук. Я вчасно повернувся і побачив усмішку на обличчі Кетрін. Вона кивнула мені, обтрусилася руками і пішла геть. Пам'ятаю, як я стояв, згорблений, ледве не ушкоджений летючою декорацією, і думав: «Сильна дівчина».

У ту мить я дізнався все про свою майбутню дружину. Я дізнався про її силу (фізичну й моральну), про її вперте почуття незалежності та про дивне почуття гумору. Через два роки ми почали зустрічатися, а ще за три — одружилися. Того дня, біля сміттебака, я зустрів дівчину своєї мрії. Щоб зрозуміти це, мені лише довелося зачекати, доки вгамується тремтіння в колінах.

АРТУР САНЧЕЗ

«Мої профільні предмети в цьому семестрі – це англійська, математика і справжнє кохання... А твої?»